

Ahoj z džungle,

zdravím z daleka a hlásím, že misi do džungle jsme úspěšně splnili. Jsme nabití zážitky a velikým dobrodružstvím. A protože, jak říkal Alex Supertramp z Útěku do divočiny, štěstí je skutečné, jen když je sdílené, nejde se nepodělit. Jsme tu tak odříznuti od jakékoliv komunikace s blízkými, že nejde aspoň nenapsat. Tak se omlouvám, snad vás nebude můj mail moc otravovat.

Tropická džungle je opravdu fantastický svět s úplně jinými pravidly. Měli jsme velké štěstí, že celou dobu našeho dobrodružství na Amazonce a v džungli (odloučení den plavby po řece cca 80 km od poslední domorodé vesnice) nás doprovázel zkušený 28letý indián, veliký jungleman. S ním jsme se na začátku domluvili, že se vykašleme na civilizační vymoženosti a že nám ukáže, jak žít a jíst a lovit a spát tak, jak to dělají oni. Ráj pro mě - Náčelníka. V tu chvíli jsem se ale stal jen malým, nezkušeným a ze začátku vystrašeným indiánkem. David nápodobně. Takže v sestavě dva poněkud vyplašení gringos a jeden místní Mauglí jsme se vydali vstříc všemu novému a nové bylo opravdu vše.

Všechno se ale brzy zlomilo. Bud' jsme si zvykli nebo se zaučili nebo jen prostě tím stavem - být neustále ve střehu - jednoduše otupěli, kdo ví. Netušili jsme, že indián bere naši domluvu doslova a nevzal nám ani stan a spacáky, takže první noc pod širákem jen v moskytiéře byla velkou bojovkou. Ale ty zvuky džungle pak, to byla fantastická symfonie za odměnu. Na další podobné noci jsme se pak už těšili. Nejlepší bylo, že on sám chodil spát do naší dřevené lodky na břehu Amazonky a nás nechával samotné v noční džungli. Když ale pochopil, že to dáváme, tak si nás, myslím, docela oblíbil a další dobrodružství byla jak s dobrým kamarádem.

Chodili jsme dlouhé treky do džungle na průzkum zvířat nejen ve dne, ale i v noci. Nikdy by mě nenapadlo, že to jde. Vždycky mi přišla nebezpečná dost i ve dne. Pili jsme vodu z rostlin, mazali se mravenci jako repelentem proti moskytům a malárii, ochutnávali rostliny i léčivé pryskyřice stromů. Potkávali jedovaté hady, s nejedovatějším hadem Ameriky křovinářem sametovým jsme dokonce v noci "bojovali" klackama - zkřížil nám totiž cestu k místu našeho spaní.

Věci, ze kterých jsme jedli, jsme myli v Amazonce, UV čistič vody nám poté už bylo trapný vyndávat. Snídali jsme papáju, vařili banány a pili všichni společně český rum Božkov. Jedovatý šípový žábý najednou byly jen veselé žabky na cestě. Dá se s nimi totiž potřít kůže, pokud je bez oděrek, a člověk je pak trochu v transu, když si k tomu čuchne. Jak moc se najednou všechno lišilo od teorie v učebnicích přírodopisu a znalostí z fakulty. A jak po pár akčních několikahodinových procházkách džunglí, kdy stezka se musí prosekávat mačetou, je pak každá další podobná cesta tak nějak normální. Jen se člověk častěji dívá pod nohy a nad sebe. A ani už neřeší, že je obalený smradlavým blátem a promočený od hlavy až k patě 100% vlhkostí.

Bavilo nás to. A ani obávaná hrozba rybky candiru, která se hezky česky jmenuje šulinokaz neboli vandeli obecná, na místě nevypadala tak strašidelně. A tak když bylo horko, a bylo teda fakt pořád a moc, skočili jsme si zaplavat do Amazonky (Dejv se teda neodhodlal, prý se nemyje nikdy, ale my s indošem věděli svoje...). Dobrý bylo, že na dotaz, jestli tam jsou

kajmani a aligátoři, jsme se dozvěděli, že jo, ale že jsou aktivní až večer. Tak jsme tam aspoň o hodinu později ve stejném místě řeky odchytili anakondu do rukou.

Nevěřil jsem, když indián s výkřikem "boa!" ze sebe najednou začal strhávat oblečení a vrhnul se do řeky, že tohle někdy zažiju a ještě budu asistovat. Tím se mi splnil velký sen, o kterém jsem často mluvil před odjezdem. A o další hodinu později, opět na stejném místě, jsme chýkali k večeri piraně na udici z klacku. Braly jak divé. Já poprvé v životě na rybách! Stačilo nahodit a už to žralo a tahalo za vlasec. Zuby měly, že jsem se je bál sundávat z háčku. A pak - indošovi se prohnul prut až k hladině a na něm 1,5 m dlouhý a 40 cm tlustý paúhoř elektrický. Půl hodiny jsme se s ním mordovali a přetahovali, aby nakonec paúhoř vyhrál. A největší překvapení: když jsem indiánovi řekl, že jsem stejně rád, že tahle obří ryba vyhrála a že jsme ji nezabili, indián přisvědčil, že to cítí úplně stejně. Prostě úžasný.

Popsal jsem jen zlomek a stejně je to dlouhý mail. Omlouvám se. O vřeštanech, chápanech, delfínech říčních, termitech, mém zapadnutí do bažin a následné záchraně, victorii regia apod. až někde v hospodě.

Nikdy jsem si nemyslel, že tohle všechno prožijeme. Že budeme spát pod širákem a ve dne normálně fungovat v tak - dnes už jen laickým pohledem nebezpečném, přesto úžasném prostředí. Ty zkušenosti jsou k nezaplacení pro další život dobrodruha.

Jsem moc rád, že jsme to absolvovali s radostí a nadšením a že jsme se naučili spoustu nových věcí. Život v džungli byl pro mě vždycky velikou neznámou a s tím i spojený strach z každého kroku v tomhle pro Evropana nevlastním prostředí. A náš indiánský průvodce nás skvěle zaučil. Vidět věci, rostliny a zvířata, o kterých učím, na vlastní oči, to se neztratí.

Příští týdný už nás čeká jiné dobrodružství. Přelétáme do Cordillera Huayhuash, kde ve výškách kolem 5000 m už snad nebudeme takoví začátečníci, jako jsme byli tady v džungli. Vracíme se 29. 8. rovnou do Prahy, takže pokračování proběhne spíš osobně než mailem. Jsme toho plni a zas bude na dlouhé měsíce z čeho čerpat energii a dobrou náladu. A to nás druhá polovina expedice teprve čeká.

Nejsme bohatí na peníze, jsme bohatí na zážitky. O to jde.

Mějte se krásně a hezký zbytek léta.

Houza